

tagelsesvis *), at de er ligestillede i saa Henseende.“ Thi enten er der en Forskel (hvad der bevislig ikke er) og saa er den der altid og hos alle, eller ogsaa er der ingen Forskel, og saa taaler hendes Hjerne at udvikles i samme Grad som hans; det, der ødelægger vore unge studerende Kvinder, er den korte Tid, i hvilken de skal tilegne sig al den Viden, som Drengen har indsuget langsomt, lige fra han begyndte at gaa i Skole.

I høj Grad gavnlige vilde det derimod være, om alle Forældre vilde følge Forfatterens Raad at lære deres Døtre det skadelige i at holde Urin og Aabning tilbage, samt opdrage dem til at have Aabning til bestemt Tid om Dagen, at det let lader sig gøre, véd jeg af Erfaring. — Med Hensyn til Sport, da synes Forfatteren at se paa den med misbilligende Blikke, navnlig den stakkels Cyclesport; og hans private Mening røver sig ved Udtrykket „uskønne Sport“, hvad der skader hans velmente Advarsel. Herrerne advares ogsaa mod denne Sport, i franske medicinske Skrifter, hvor der meddeles talrige Tilfælde af Sygdomme i Endetarmsaabningen og Mellemkødet samt Føddelbetændelser. Det gaar vel her som ved alt, det er ikke Bruget, kun *Misbruget*, der skader, og som man tør advare imod. Hvad der er skrevet om Klædedragten, finder vi gentaget til Trivialitet over alt i Bøger og Blade, en Reform paa dette Omraade kommer nok, naar „det gode Udseende“ ikke længer er et Levebrødsspørgsmaal for Kvinden, derimod gør det godt at høre Forfatterens Udtalelser om de tidlige Ægteskaber og sætte 24 Aars Alderen som den mest passende for den Kvinde, der ønsker at gifte sig, thi der er mange ufornuftige Piger og Forældre, der sætter en Ære i, at hun bliver gift som halvt Barn og ikke vil tro paa de skadelige Følger, det kan drage efter sig. Det samme gælder den fejlagtige og sygelige Opfattelse, at det er „Synd“ at forebygge Svangerskab, selv om Hustruen er nok saa udmarvet af talrige Fødsler og Diegivninger, selv om hendes svækkede Ernæringsstilstand fremkalder Aborter, der end yderligere svækker hende, eller usle og svage Børn, hvis Tilværelse kun bliver en Plage for dem selv og Forældrene. Forfatteren hævder da ogsaa som sin Opfattelse: „hellere faa og kraftige Børn, end mange svage og uden rigtig Levedygtighed.“ Hermed anbefaler jeg denne lille Bog til „Hvad vi vil“s Læsere, og skønt den intet nyt bringer paa Sundhedslærens Omraade, hvad mange maaske havde ventet, saa bliver den derfor ikke mindre værdifuld, og jeg vil raade alle dem, der ikke har Raad til at købe en mere omfattende Sundhedslære, f. Eks. Drachmann & Hertels, i det mindste at anskaffe sig denne og følge dens gode Raad.

Sibylla.

Fred og Voldgift.

I det sidst udkomne engelske Fredsblad „The Arbitrator“ findes en beundrende Udtalelse over det danske Folketing for dets Interesse for Voldgiftstanken; det skriver blandt andet: „Endskønt vi har gaaet i Spidsen for Voldgiftstanken maa vi nu se os

overgaaet af vor utrættelige Medarbejder Frederik Bajer, hvem det er lykkedes i det danske Folketing at sætte sit Forslag igennem med et Flertal af 15 Stemmer. Vel véd vi ikke, om Forslaget blev støttet af den danske Regering, men Facta er det, at det danske Folketing er den første lovgivende Magt i Evropa, der har erklæret sig til Gunst for Voldgiftstraktat ikke alene med Amerika, men med alle Lande i Evropa. Vi ønsker hjertelig Hr. Bajer til Lykke og ønsker kun, at Repræsentanter for andre Nationer vil, overensstemmende med den internationale Konference i Bern, tage Eksempel efter Hr. Bajer.“

Ligeledes omtales Sagen med stor Begejstring i Amerika, hvor Mrs. Belva A. Lockwood tillige meddelte, at efter sikkert Forlydende vilde Frankrig slutte sig til Voldgiftbevægelsen.

De kvindelige Herreskræddere

holdt Nytaars Aften Juletræ for Medlemmernes Børn. Med et Juletræ, der naaede til Loftet i den store Sal paa Østergade 15, og et Bord, der bugnede af nyttige Foræringer, frydede man de mange indbudte smaa Gæster. Klokken 7 kaldtes der til Bords, og under Musikens Marschtoner gik Børnene to og to ind i Spisesalen til de nydeligt dækkede Borde, som i den elektriske Belysning tog sig dobbelt smukke ud. Festmaaltidet bestod af Kalvesteg, brunede Kartoffler, Syltetøj og et stort Glas Mælk til hver Kuvert. Der fandtes ikke Opvartere, men Foreningens Medlemmer omdelte og hjalp de mindre Børn til Rette.

Det var et nydeligt Syn at se alle disse søde Børn sidde saa undrende, næsten andægtige over al den Herlighed. Ingen Uro, ingen Uartighed, kun virkelig Glæde.

Takket være de mange gode Venner af Foreningen kunde hvert af de 125 Børn faa et smukt Klædningsstykke foruden et Stykke Legetøj.

Hvem der saa denne Forsamling, vilde næppe tænke, at der fandtes Nød iblandt dem. Det er nemlig Syerskernes Svagheit — men maaske ogsaa deres Styrke, at deres Børn skal og maa være nydeligt klædte, saa faar det andet komme, som det kan. Og man véd, at der ofte vaages mangan en Nat af den flittige Moder, naar hun foruden det fremmede Arbejde tillige skal skaffe Barnet pyntelig klædt til en Festsaften.

Juletræet var vellykket og Bestyrelsen fortjener stor Tak for sit energiske Arbejde.

Lykke

af

Axel Lundegård.

Avtoriseret Oversættelse ved Sofie Horten.

(Fortsat.)

„Giv mig Bogen der!“
Martha fo'r op af sin Halvslummer der henne. Hun gned sine Øjne, blinkede imod Lyset, og idet hun kastede et mistroisk Blik paa Bogen, sagde hun:

„Er det en gudelig Bog?“

„Nej.“

„Ak, Fruen skulde dog tænke paa noget

andet nu end paa at læse Morskabsbøger — Fruen skulde læse Guds Ord.“

Stemmen var saa pathetisk som en Methodistpræsts, og den alvorlige, andægtige Mine, som hun fandt for godt at antage, kontrasterede saa løjerlig imod Sodstriberne i hendes grove Ansigt. Modvillig rakte hun Bogen frem, idet hun rystede betænkelig paa Hovedet.

„Denne Bog virker lige saa godt paa mig, som en Prædiken gør paa dig,“ sagde den Syge med et Smil.

„Men Fruen skulde tænke paa sin Sjæl —“ Marthas Tone forraadede, at dette blot var Indledningen til en længere Prædiken; men Fruen afbrød hende.

„Nu kan du gaa i Seng.“

Dette Argument virkede lige saa afkølenende paa Marthas Nidkærlighed for sin Madmoders Sjæl, som havde hun faaet et skriftligt Løfte om Syndernes Forladelse for dem begge to. Hun gik.

Der blev stille i Huset — lydløst stille. Den Syge lukkede Øjnene og hengav sig til den behagelige Følelse af Hvile i denne Stilhed, som var saa lindrende, og som faldt dulmende over alle Tanker og hyllede dem i sit lette Flor. Lampevægens Summen lød som fjern Musik, et fint sympatetisk Akompagnement, der dyssede hendes syge Tanker til Ro. —

Fra Værelset ved Siden af begyndte Mandens Snorken at høres igennem den tynde Væg. Den forstyrrede plumpt Stemningen, drog hendes Tanker ud af deres Hvile, slæbte dem ved Haaret ud af deres rolige Fristed.

Hun lukkede Bogen op og begyndte at læse.

Det var Jacobsens „Niels Lyhne“.

Hun elskede den nervøst, overspændt — saaledes som en Moder elsker det Barn mest, som ingen anden bryder sig om — elskede den endnu højere, fordi hun vidste, hun var én af de faa, som forstod den.

Hun læste nu om Niels Lybnes sidste Øjeblikke. Han laa der med den dræbende Kugle i Brystet, saa rolig, saa imponerende rolig; og for hans indre Syn viste sig i levende Billeder alt, hvad herligt Livet havde skænket ham: Sjællands Bøgeskove, den rene Bjergluft i Clarens — — — Gardasøens milde Aftenbrise.

„Men tænkte han paa Menneskene, blev han atter saa syg i Sindet. Han kaldte dem frem for sig, én for én, og allesammen gik de ham forbi og lod ham ene, og ikke én blev der tilbage.“

Hun lod Bogen synke og lukkede et Øjeblik Øjnene. Ogsaa hun anstillede samme Mønstring — og med samme Resultat. Alle gik de hende forbi, velkendte Skikkelser.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-

tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.

*) Udhævet af Anmelderen.